

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **P. B. N.,**
nar., st. přísl. Vietnam
bytem:

zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2018, č. j. OAM-667/ZA-ZA11-HA12-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobkyně namítá, že žalovaný opomenul uplatněný důvod žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, a to konkrétně její obavu, že by se v případě vycestování již nemohla vrátit zpět na území ČR za svou rodinou. Žalobkyně se dlouhodobě snažila o registraci v systému Visapoint, avšak neúspěšně, přičemž žalobkyně v ČR žije od dětství a narodily se zde i její děti. Žalobkyni se několik let nepodařilo zaregistrovat k podání žádosti o pobyt v systému Visapoint, neměla tak možnost svůj pobyt zlegalizovat podle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Žalovaný se její argumentací zabýval pouze okrajově a systém Visapoint podle ní hodnotí jako oprávněný a k cizincům vstřícný. Žalobkyně vidí jako jediné jisté řešení své pobytové záležitosti v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Upozorňuje přitom, že se jedná i o její děti, které jsou v ČR integrovány a s ohledem na ně je potřeba přihlédnout též k Úmluvě o právech dítěte. Žalovaného již v roce 2014 upozornila na svou situaci a požádala jej o pomoc s problémy s registrací, avšak marně. Nečinnost žalovaného je tak dle žaloby jedním z důvodů, které měl zvážit při posuzování splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu.
3. Žalovaný popírá oprávněnost námitek žalobkyně a nesouhlasí s nimi. Své rozhodnutí považuje za zákonné, neshledává porušení žádných právních předpisů ani mezinárodních závazků a odkazuje na obsah správního spisu. Má za to, že byl dostatečným způsobem zjištěn stav věci, byly zohledněny všechny relevantní okolnosti, opatřeny veškeré potřebné podklady a rozhodnutí bylo také řádně odůvodněno. Žalobkyně přišla o povolení k pobytu vlastní nedbalostí, přičemž důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není legalizace pobytu. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 15. 8. 2017 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod uvedla záměr soužití s rodinou v ČR (dětí, matka, sestra), v ČR vyrostla a nemá kam jít. Opakovaně jí byly zamítány žádosti o povolení k pobytu z důvodu, že nebyla oprávněná podat žádost na území ČR a bylo jí též uloženo správní vyhoštění. Proti tomu brojila žalobkyně žalobou u zdejšího soudu a následně i u Nejvyššího správního soudu, který konstatoval, že žalobkyni nelze správní vyhoštění uložit z důvodu, že by tím došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života.
6. Dne 29. 1. 2018 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobkyni mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. V průběhu řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně je snaha o legalizaci jejího pobytu v ČR, neboť zde pozbyla pobytové oprávnění. Přeje si zde však zůstat, aby mohla nadále žít se svou rodinou, konkrétně s dětmi, matkou a sestrou. Tyto důvody však žalovaný neshledal azylově relevantní.
7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tím souhlasili.
9. Žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že je rozvedená a má dvě děti, které se narodily v ČR. Žalobkyně zde měla povolen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny již od roku 2004. Platnost tohoto oprávnění skončila v roce 2013. Poté o čtyři dny později podala žádost o jeho prodloužení a v důsledku toho bylo toto řízení stejné jako další, ve kterých opět žádala o pobytová oprávnění, zastaveno. Bylo s ní vedeno řízení o správním vyhoštění, které však bylo zastaveno z důvodu nepřiměřeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Aby svůj pobyt legalizovala, musela by se žalobkyně registrovat skrze systém Visapoint, což však není dle jejích tvrzení reálně možné. Doposud z ČR nevycestovala, neboť se jí stále nepodařilo nalézt

volný termín pro registraci a obává se, že v případě opuštění ČR se již nebude moci vrátit. Když by podala žádost na ambasádě v Hanoji, může tam dostat termín až za dva roky a po tu dobu by se nemohla starat o své malé děti. Ve Vietnamu byla naposledy v roce 2010. V ČR ji podporuje matka a sestra, zároveň chodí na brigády. Důvodem porušení pobytových předpisů je primárně porušení práva na spravedlivý proces správním orgánem ČR, neboť žalobkyni je dlouhodobě odepřen přístup ke správnímu orgánu. Ve Vietnamu sice stále žije její otec a sestra, ale s těmi není v kontaktu, nemá tam žádné zázemí. Pokud by s sebou vzala děti, tak ty jsou plně integrovány v ČR a byla by to pro ně negativní změna. Žalobkyně je bez náboženského vyznání, zdravá a nebyla politicky aktivní.

10. Soud dále zjistil, že žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 15. 4. 2016 č.j. KRPA-94922-61/ČJ-2015-000022. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, které bylo zamítnuto. Následně proto podala žalobu ke zdejšímu soudu, který rozsudkem ze dne 30. 9. 2016 č.j. 1 A 68/2016 – 25 rozhodnutí jako nezákonné zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Následně byla ve věci podána kasační stížnost. Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 26. 4. 2017 č.j. 3 Azs 237/2016 – 37, tuto stížnost zamítl a potvrdil tak rozhodnutí soudu.
11. Žalobkyně vylučuje, že by se do Vietnamu vrátila. Obává se ale i vycestování za účelem řešení žádosti o pobyt. Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku potvrdil rozhodnutí zdejšího soudu, že v případě správního vyhoštění žalobkyně by došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Zdejší soud tehdy vycházel z kritérií týkajících se hodnocení přiměřenosti tohoto zásahu ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. Evropským soudem pro lidská práva a uvedl, že manžel žalobkyně a jejich dvě děti mají v ČR povolen trvalý pobyt a že žalobkyně s dětmi jsou existenčně závislí na prostředcích, které manžel žalobkyně získává podnikáním. Žalobkyně se starala o společnou domácnost a o děti a usnadňovala tak manželovi jeho činnost. Manžel žalobkyně by se v případě jejího vycestování nezvládal starat o děti a zároveň pracovat a vycestováním žalobkyně by mohl být ohrožen zdravý vývoj dětí. Bylo zjištěno, že vycestování celé rodiny do Vietnamu by bylo problematické, protože veškeré zázemí mají v ČR a v zemi původu mají pouze pár příbuzných, manžel nemůže svou podnikatelskou činností ani přesunout do Vietnamu, neboť tam by rodinu neuživil. Celá rodina dlouhodobě žije v ČR, děti celý život. Podle soudu je potřeba posoudit, zda existující vazby nejsou natolik silné, že správní vyhoštění neumožňují. Žalobkyně zároveň uvedla, že se s manželem dohodli, že se vrátí do Vietnamu, kde žalobkyně požádá o dlouhodobý pobyt, a poté se vrátí zpět do ČR. S ohledem na to, že skrze systém Visapoint se dlouhodobě nepodařilo sehnat termín, se do Vietnamu žalobkyně sama bez dalšího vrátit nechtěla, neboť měla obavy, že by se pak již nemohla vrátit k rodině.
12. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

13. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že zde nejsou žádné okolnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, neboť žádná skutečnost nenásvědčuje tomu, že by žalobkyně byla nebo mohla být v zemi původu pronásledována. Žalobkyně žádné pronásledování nezmínila a ani neuvedla žádné obtíže se státními orgány v souvislosti se svou poslední návštěvou Vietnamu v roce 2010. Je zdravá, bez politického přesvědčení a bez náboženského vyznání. Žalobkyně měla od roku 2004 platné povolení a vlastní nedbalostí o něj přišla, když si zapomněla požádat o jeho prodloužení.
14. Žalovaný se zabýval existencí možného pronásledování a celkovou situací v zemi původu žalobkyně, vyšel přitom ze zpráv, které jsou součástí spisu, a nedošel k závěru, že by v případě návratu žalobkyně hrozilo toto nebezpečí.
15. Žalobkyně je rozvedená a má dvě děti, které spolu s ní žijí v ČR. Není zde žádný důvod pro udělení azylu ve smyslu § 13 zákona o azylu.
16. Soud se dále zabýval tím, zda je v případě žalobkyně dán některý z důvodů dle § 14 zákona o azylu. Soud předně konstatuje, že na udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu není subjektivní právo. Žalovaný žádné skutečnosti, pro které by bylo možné udělit azyl dle uvedeného ustanovení, nenalezl. Konstatoval, že žalobkyně je dospělá, plně právně způsobilá, zdravá a praceschopná.
17. Žalovaný se v odůvodnění zabýval rovněž tvrzeními žalobkyně ohledně nemožnosti registrace v systému Visapoint. Není přitom pravdou, že by, jak míní žalobkyně, tento systém viděl v pouze pozitivním světle. Žalovaný výslovně uvedl, že si je vědom, že byl systém Visapoint kritizován a byl proto zrušen a nahrazen systémem novým, přičemž uvedl, že žalobkyně se měla pokusit získat oprávnění touto cestou.
18. Soud konstatuje, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“
19. Není proto možné zaměňovat azylové řízení s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Pokud má žalobkyně v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, je třeba, aby i nadále postupovala podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona. Žalobkyně byla opakovaně zastavována řízení o žádosti o pobytové oprávnění z důvodu, že v prvních z těchto řízení podala žádost opožděně. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že: „*Soudy i správní orgány jsou povinny vykládat ustanovení vnitrostátního práva v co největším rozsahu tak, aby byl zajištěn plný účinek unijního práva (např. rozsudek SDEU ze dne 10. 4. 1984, C-14/83 Von Colson a Kamann). Důsledkem této povinnosti eurokonformního výkladu vnitrostátního práva tak za daných okolností musí být zohlednění porušování práva cizinců na podání žádosti o pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny při hodnocení jednání cizince reagujícího na takové porušení jeho práv. Z hlediska řízení o správním vyhoštění to tak znamená, že samotný nelegální pobyt v důsledku nemožnosti podání žádosti o prodloužení dosavadního pobytového oprávnění či vydání nového pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny tam, kde nejsou patrné žádné důvody, proč by takové právo mělo (zejména v počátcích tohoto nelegálního pobytu) být odepřeno, je třeba hodnotit velmi mírně, a to nejen z hlediska délky zákažu vstupu, ale zejména z hlediska samotné potřeby uložení správního vyhoštění, například v rámci hodnocení dopadů takového rozhodnutí ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Přitom je přirozeně třeba zohledňovat existenci příčinné souvislosti mezi negativně hodnoceným jednáním cizince a reálnou nemožností uplatnit žádost o povolení k pobytu za účelem*“

sloučení rodiny standardní cestou. V situaci, kdy žalobkyně v řízení prokázala, že je manželkou cizince a matkou nezletilých dětí pobývajících na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu a že jejich vztah není jen formální, tj. na území České republiky má reálné vazby, a kdy se navíc ukázalo, že žalobkyni lze bez příčinné souvislosti s nemožností požádat o prodloužení dlouhodobého pobytu v Hanoji vyčítat jen to, že o 4 dny zmeškala období, v němž lze takovou žádost podat z území České republiky (přičemž v tomto období podávala neúspěšně jinou žádost a vlastní – již nepřipustnou – žádost o prodloužení pobytu podala ještě před skončením doby povoleného pobytu), je vadná „pobyťová historie“ žalobkyně zcela zanedbatelným negativním faktorem, což se ostatně projevilo i v rámci řízení o správním vyhoštění, probíhající na přelomu let 2013/2014, v němž byla shledána nemožnost jejího vyhoštění. Pokud jde o další navazující nelegální pobyt žalobkyně, zde Nejvyšší správní soud vnímá, že žalobkyně v důsledku dlouhodobé nemožnosti registrace termínu pro podání žádosti o pobyt za účelem sloučení rodiny v Hanoji již neměla jinou možnost, jak zachovat v dlouhodobém horizontu soužití s rodinou, legálně pobývajících na území České republiky, než setrvání na území za současné snahy o registraci k podání žádosti, a proto ani tuto skutečnost nehodnotí jako závažné porušení pobyťových pravidel. Jiné důvody pro uložení správního vyhoštění pak žalovaný ani krajské ředitelství neuvádí.“

20. A dále: „Městský soud však nepochybil ani při hodnocení míry brožícího zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně, jak tvrdí stěžovatel. Skutečnost, že žalobkyně má v zemi původu sestru a otce, s nimiž je podle slov manžela v telefonickém kontaktu, sice naznačuje, že žalobkyně by se mohla při návratu do Vietnamu i při tvrzené ztrátě jakéhokoliv zájmu obrátit na své příbuzné. Z tohoto hlediska by žalobkyni návrat usnadnila i skutečnost, že nezapomněla svůj rodný jazyk a na území České republiky si nevytvořila žádné kulturní a sociální vazby s výjimkou své rodiny. Zůstává zde však právě onen fakt, že nejbližší rodina žalobkyně, a to její manžel a nezletilé děti, dlouhodobě legálně pobývají na území České republiky (disponují nejvyšším možným pobyťovým statutem) a dle slov manžela by zde i v případě jejího odchodu zůstali, byť by tento odchod velmi významně zasáhl do jejich života. Tento zásah do práva na rodinný život žalobkyně, ale i jejího manžela a dětí převažuje význam okolností tlumících nepříznivé dopady návratu žalobkyně do Vietnamu, které jmenuje stěžovatel.“
21. Výše uvedené platí, pokud se jedná o správní vyhoštění žalobkyně, nelze však tyto závěry bez dalšího vztahovat na řízení o udělení mezinárodní ochrany. Soud konstatuje, že systém Visapoint byl dlouhodobě předmětem kritiky a je mu rovněž známo, že ohledně vyřizování žádostí se žadatelé potýkají s celou řadou problémů ohledně nemožnosti registrace i nadále. Navrhovaný důkaz, výslech pracovníka ministerstva či pokus o telefonický hovor soud proto považuje za nadbytečný, neboť o problémech systému Visapoint, resp. nemožnosti žalobkyně se registrovat, soud pochybnosti nemá. Součástí spisu je i rozhodnutí z jiného řízení, kde byl žalobkyni zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji, jímž byla zamítnuta žádost o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a zastaveno řízení o této žádosti. Žalobkyně tímto dokládá nefunkčnost celého systému a obává se, že by v jejím případě měl příběh podobný scénář. Problémy spojené s vyřizováním žádosti o pobyťové oprávnění, jako je i uvedené zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání, ovšem není možné řešit skrze žádost o udělení mezinárodní ochrany, avšak výhradně skrze případné žaloby na nezákonný zásah či nečinnost. Nemožnost registrace v systému Visapoint není sama o sobě azylově relevantním důvodem.
22. Dle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č.j. 7 Azs 329/2017-27: „Stěžovatel sám uvedl, že svou žádost podal zejména ve snaze legalizovat svůj pobyt v České republice a soužití s manželkou a s dcerou. Nejvyšší správní soud ovšem k této otázce připomíná svou setrvalou judikaturu, podle níž snaha o legalizaci pobytu není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Již v rozsudku ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl: „Potřeba další legalizace pobytu žalobce, který na území České republiky pobýval legálně od roku 1988 do 2001, není zákonným důvodem pro udělení azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu).“ Tentýž závěr potvrdil v řadě svých dalších rozhodnutí, například v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, kde navíc shledal, že snaha o legalizaci pobytu za účelem soužití s rodinou není dostatečným důvodem nejen pohlédem § 12 zákona o azylu, ale ani pohlédem jeho § 14: „Snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití se snoubenkou, která má desetiletou dceru, je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a

naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“ Obdobně v rozsudku ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, Nejvyšší správní soud konstatoval: „Snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území České republiky (občanem Vietnamské socialistické republiky, který však o azyl nepožádal) je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“ Stěžovatel v nyní posuzovaném případě uvádí, že se jeho situace odlišuje v tom, že legalizace pobytu cestou žádosti o mezinárodní ochranu je pro něj jedinou cestou, jak si zachovat pobyt v ČR se svou manželkou a dítětem, a tak dosáhnout práv zaručených evropským právem i Listinou základních práv a svobod, za situace, kdy mu cestu prostřednictvím zákona o pobytu cizinců znemožňuje problematická funkčnost systému Visapoint. Je pravdou, že i Nejvyšší správní soud v několika svých rozhodnutích kritizoval závažné problémy systému Visapoint (viz zejména rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, publ. pod č. 3601/2017 Sb. NSS, a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, publ. pod č. 3603/2017 Sb. NSS). V těchto rozhodnutích však Nejvyšší správní soud zároveň vyložil, jaké se cizincům nabízejí prostředky ochrany před problémy fungování systému Visapoint. Ani z těchto rozsudků přitom rozhodně nevyplyvá, že by takovým prostředkem ochrany mohlo být úplné opuštění nástrojů zákona o pobytu cizinců a využití nástrojů zákona o azylu. Smyslem zákona o azylu totiž rozhodně není působit jako alternativní řešení pro ty cizince, pro něž jsou postupy podle zákona o pobytu cizinců těžko dostupné, jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 2 Azs 216/2004 - 60.“

23. K možnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobkyně je nyní již rozvedená a s manželem nežijí, neboť uvedla, že děti viděl naposledy před rokem, avšak vyživovací povinnost plní. Žalobkyni finančně vypomáhá také matka, ale ta je dle jejích slov již starší, proto jí s dětmi může pomáhat pouze omezeně. Má zde sice ještě sestru, ale ta má také své děti, a také ona tedy může pouze omezeně vypomoci. Přesto má soud za to, že zde měla žalobkyně zájem pro zajištění péče po dobu jejího pobytu ve Vietnamu za účelem vyřízení žádosti o pobyt. Pokud takto žalobkyně neučinila, nelze přenášet svou nečinnost do oblasti azylového práva. Z právního hlediska je žalobkyně v určitém meziprostoru, jestliže její vyhoštění je nemožné. Avšak i nadále nelze hledat řešení v rozšiřujícím výkladu institutu mezinárodní ochrany, neboť jde o mimořádný prostředek, který lze uplatnit pouze v odůvodněných případech (viz. bod 18 rozsudku). Jakkoli soud nevylučuje, že se jedná o významný zásah do rodinných a soukromých poměrů žalobkyně, neshledal zde v souladu s uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu důvod ani pro udělení azylu z humanitárního důvodu, ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Případ žalobkyně však toto není, k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Azs 251/2018-30 ze dne 28. 11. 2018. Azylově relevantním důvodem není ani tvrzená integrace na území ČR žalobkyně a jejích dětí.
24. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce